

INGEZONDEN.

ATOPHAAN EN LEVERPARENCHYM.

Mijn aandacht werd gevestigd op de volgende ziektegeschiedenis, voorkomende in *The British medical Journal* van 23 October 1926, onder den titel „Atophan derivatives im Rheumatism.”

Een vrouw van 63 jaar leed reeds gedurende verscheidene jaren aan rheumatische pijnen. Op raad van een kennis nam zij atophaantabletten in en gebruikte gemiddeld 20 tabletten per week. Zij hield dit 4 tot 5 maanden vol. Aan het einde van de derde maand begon zij te braken. Dit herhaalde zich steeds meer tot haar dood. Daar haar gewrichtspijnen verbeterden en zij geen verband zocht tusschen het braken en het atophaangebruik, ging zij met het innemen door, zonder een pauze in te schakelen, tot drie weken vóór haar dood. De schrijver zag haar een week vóór haar sterven. Het braken was steeds heviger geworden en zij klaagde over een gevoel van pijn in de galblaasstreek. De pols was wat versneld, de temperatuur normaal. Drie dagen later werd zij geel, nog twee later werd zij suf, ten slotte comateus en stierf.

Bij de lijkopening bleek de lever sterk verkleind. Bij microscopisch onderzoek bleek te bestaan, acute gele leveratrophie en volkomen ontbreken van normaal leverweefsel. Galblaas en galwegen waren normaal en bevatten geen steenen.

Dit ziektegeval sluit zich geheel aan bij de door mij medegedeelde waarnemingen. Het bewijst de juistheid van mijn opvatting, dat de geelzucht met leverzwelling na atophaangebruik waargenomen, als de verschijnselen eener toxische hepatitis zijn te beschouwen. Deze vrouw is het slachtoffer geworden van de raadgeving van een harer kennissen en de, ook bij ons, toenemende gewoonte zonder raad van een geneesheer geneesmiddelen te slikken. Na deze waarnemingen schijnt het m.i. gewenscht het atophaan, dat bij langdurig gebruik in staat is een toxische hepatitis en ten slotte doodelijke gele leveratrophie te veroorzaken, in die groep van geneesmiddelen te plaatsen, welke uitsluitend op nauwkeurig geneeskundige voorschrift aan het publiek mogen worden verstrekt.

Rotterdam, 14 December 1927.

D. KLINKERT.

WAT TE DOEN MET DEN TYPHUSBACILLENDRAGER?

Deze vraag stelt INGELSE in het vorig nummer van dit *Tijdschrift*, en geeft ten slotte als antwoord: galblaasexstirpatie.

Van een andere oplossing getuigt een geschiedenis, wellicht een sage, door HANS HEINZ EWERS aangehaald in zijn novelle getiteld: „Die Typhusmarie”.

In 1882 bevindt zich in Spanje een boerenknecht, later ziekenverpleger, JORGE QUINTERO genaamd, die overal, waar hij komt typhusepidemieën veroorzaakt. Wat met dezen, als zoodanig niet herkennen, bacillendrager te doen? Een geestelijke bemoeit zich ermee: „Drei Tagen verbrachten sie beiden mit Beichten und heissen Gebeten. Dann erstach sich JORGE QUINTERO mit seiner Navaja”.

Langbroek, 14 December 1926.

G. J. VAN DEN BOVENKAMP.